

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.875 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van 27 november 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories in beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-CI. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 12 juni 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 29 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 29 juni 2006 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 13 december 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 19 april 2007 vraagt verzoeker voor de tweede maal asiel aan.

Op 14 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van in overwegingname.

Op 27 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2008 dient de advocaat van verzoeker aanvullende stukken in bij de aanvraag van 27 februari 2008.

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.06.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, bij een sportclub is aangesloten en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 12.06.2006 een eerste keer asiel aan. Deze werd op 14.12.2006 onontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in het land tot de 2de asielaanvraag. Op 19.04.2007 vroeg betrokkene voor een tweede keer asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde op 14.05.2007 het dossier in behandeling te nemen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 6 maanden en 1 maand – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke en psychische integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke en psychische integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte betreffende het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat hij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

(...)

Op 12 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Betrokkene verblijf langer in het Rijk de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissingen tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 14.12.2006. Dienst vreemdelingenzaken weigerde tevens zijn tweede asielprocedure in behandeling te nemen op 14.05.2007.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 14.05.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijf nog steeds illegaal in het land.

(...)

2. Over de rechtspleging

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Verzoeker getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, belet echter niet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om

het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 14 mei 2007. Dit bevel is ondertussen definitief geworden en kan door de verwerende partij nog steeds worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 19 april 2007, nr. 170.162).

Het beroep tot nietigverklaring betreffende de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Eerstens stelt verzoeker dat de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen acht heeft geslagen op de buitengewone omstandigheden die verzoeker kan inroepen, namelijk de integratie in België en zijn mogelijke tewerkstelling in België. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat hij omwille van de duurzame binding met België over buitengewone omstandigheden beschikt om zijn verzoek om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Vervolgens wenst verzoeker te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is, dat artikel 8 van het EVRM het respect voor het gezins- en privéleven garandeert en dat artikel 3 van het EVRM garandeert dat de overheid de betrokkene niet onderwerpt aan een vernederende behandeling. Hij herhaalt dat hij omwille van buitengewone omstandigheden een daadwerkelijke band heeft met België, dat hij wil werken, de taal spreekt en Belgische vrienden en kennissen heeft.

Verzoeker vervolgt dat ingevolge de bestreden beslissing zijn gezin en het privéleven ontwricht wordt. Hij stelt dat het recht op gezins- en privéleven evident niet absoluut is en in een zekere mogelijkheid voorziet tot een bij wet voorziene inmenging van de overheid. Dat niettemin deze inmenging niet disproportioneel mag zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. Verzoeker is van mening dat in casu de bestreden beslissing disproportioneel is ten opzichte van het belang dat de overheid inroept, dat het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft, namelijk de soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen, uiterst beperkt is omdat om redenen van het gezinsleven en het privéleven van verzoeker, een visum annex machtiging moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in zijn hoofde geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Wat betreft de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven bevat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Dus enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te

dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem vrijstelt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wel rekening hield met de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden, namelijk de integratie in België, doch oordeelt dat dit element niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Dit blijkt uit de motivering als volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds 12.06.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, bij een sportclub is aangesloten en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen acht heeft geslagen op de buitengewone omstandigheden die verzoeker kan inroepen, namelijk de mogelijke tewerkstelling van verzoeker in België, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij geen rekening hield met de mogelijke tewerkstelling van verzoeker als buitengewone omstandigheid of dienaangaande niet motiveerde nu verzoeker op geen enkele wijze dit element naar voren bracht, niet als buitengewone omstandigheid op zich en noch in zijn aanvraag in zijn geheel noch ter gelegenheid van de neerlegging van aanvullende documenten. Aan verzoeker kan niet toegestaan worden zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vullen in zijn inleidend verzoekschrift, terwijl het aan de gemachtigde van de minister niet kan worden verweten niet te hebben geantwoord op vermeende ‘buitengewone omstandigheden’ die niet zijn opgeworpen in de aanvraag. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om een beslissing te nemen.

De bestreden beslissing motiveert afdoende waarom de door verzoeker aangevoerde omstandigheden niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij geen acht heeft geslagen op de buitengewone omstandigheden die verzoeker kan inroepen.

Waar verzoeker nog stelt dat eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is, dat hij omwille van buitengewone omstandigheden een daadwerkelijke band heeft met België, dat hij wilt werken, de taal spreekt en Belgische vrienden en kennissen heeft en hij dan ook van mening is dat ingevolge de bestreden beslissing zijn privéleven ontwricht wordt en dat de inmenging door de bestreden beslissing veroorzaakt, disproportioneel is ten opzichte van het belang dat de overheid inroept, temeer daar in zijn hoofde geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van

het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wenst te benadrukken dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet op zichzelf geen schending van artikel 8 van het EVRM kan inhouden (RvS 9 januari 2006, nr. 153.366). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nergens in concreto toelicht op welke wijze hij meent dat de bestreden beslissing zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven zou schenden en zijn privéleven zou ontwrichten.

Verder merkt de Raad op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Zoals reeds uiteengezet, strekt de bestreden beslissing er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeker niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt en als er al een aantasting zou bestaan, deze geenszins disproportioneel kan zijn daar aan verzoeker een formaliteit wordt opgelegd die enkel een tijdelijke scheiding van zijn Belgisch privéleven teweegbrengt. Gezien aldus geen aantasting bestaat of indien er al een aantasting bestaat, dan zeker geen disproportionaliteit kan bestaan in het kader van een beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn de rechten die verzoeker kan putten uit artikel 8 van het EVRM gerespecteerd.

In zoverre verzoeker verwijst naar het bestaansrecht dat hij in België heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten slotte wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden werd. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat artikel 3 van het EVRM garandeert dat de overheid de betrokkene niet onderwerpt aan een vernederende behandeling. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.